

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

JEN **mezi** NÁMI

Jak dlouho se člověk
dokáže ukrývat před láskou?

 metafora

T. L. SWANOVÁ

Můžu mít vše, na co ukážu. Tak proč se uvnitř cítím tak prázdný?

Je na čase najít své pravé já. Jeden rok putování s batohem na zádech po Evropě: nová identita, žádné kontakty a žádné peníze. Byl to skvělý plán.

Dokud jsem se neocitl tady. V přeplněném, špinavém pokoji hostelu. Ani nedokážu popsat tu pekelnou díru, do které jsem se propadl.

Uprostřed toho chaosu ale potkávám Hayden Whitmoreovou. Spí na posteli naproti mně a přiznávám, že na ni zírám častěji, než je zdrávo. Krásná, nevinná a chytrá. Je tu ale problém. Můj šarm na ni vůbec nepůsobí, a navíc si ze mě udělala nejlepšího kamaráda.

No chápete to?

Fajn. Přistoupím na její hru. Budu ten nejlepší kamarád, jakého kdy měla, budu ji držet za ruku a lísat se k ní v posteli. Dábelský plán, na který jsem vážně pyšný.

Jenže tím jaksi vznikl další problém.

Hayden se mi dostává pod kůži a já si uvědomuju, že mi možná přátelství s výhodami nestačí. Jenže co se stane, až zjistí, kdo skutečně jsem?

„S každým dalším dílem, který vyjde, si hlavního hrdinu zamilovávám víc a víc. Říkala jsem si, jestli to tak bude i u Christophera, a autorka opět nezklamala. Získal si mé srdce a budu na něj ještě dlouho vzpomínat!“

– čtenářská recenze, Goodreads

„Myslím, že je to moje nejoblíbenější romance roku. Všele doporučuji. Nemohla jsem ji odložit. Není tam jediná nudná pasáž. Nepřetržitý přísun škadlení, vtipu a emocí v jedné knize.“

– čtenářská recenze, Goodreads

JEN **mezi**
NÁMI

T. L. Swanová

JEN mezi NÁMI

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Do-Over © 2022 by T L Swan

Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-760-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-759-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-283-7 (print)

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

KAPITOLA 1

Christopher

Ticho prořízne hluboké bzučení budíku a já se protáhnu.

„Krucí, mám pocit, že jsem spal tři minuty,“ zabručím.

„Taky myslím,“ zašeptá Heidi a přehodí si přese mě nohu.

Pokračuju v dřímotě se zavřenýma očima, když z druhé strany krku ucítím něčí rty. „Dobré ráno, Nicki,“ zamumlám.

Vnímám její úsměv, když se ke mně přitulí blíž. „Dobré ráno, Christophere.“

Vsichni tři ještě pár minut ležíme v příjemném tichu, ale já vím, že sebou musím hodit. V devět mám schůzi správní rady. „Vstávat,“ vzdychnu.

Obě dívky nesouhlasně zakňourají.

Posadím se a rozhlédnu se kolem. Všude je rozházené oblečení a u zapuštěné lázně v koupelně ještě stojí lahev vína a tři skleničky. Sehnu se a políbím Nicki na bok. „Vyskoč, holka.“

„Nech mě být.“ Převalí se na záda.

S úsměvem plácnu Heidi přes zadek. „Večírek skončil.“
„Au,“ vykřikne.

Vylezu z postele, postavím se do nohou a pokochám se pohledem na ně. Vidět dvě krásné ženy v mé posteli se nikdy neomrzí. „Alou ven,“ houknu a odhrnu z nich příkrývky. „Musím do práce.“

Je velmi snadné přimět je, aby přišly, ale ne tak snadné, aby odešly.

„Co podnikneme večer?“ zeptá se Nicki.

„Nic,“ odpovím, zatímco chodím kolem nahý a sbírám jejich oblečení. „Nemám čas.“

„Proč?“ ozve se Heidi a opře se o lokty. Blondaté vlasy má divoce rozčuchané.

„Mám rande,“ řeknu a hodím jí kalhotky na hlavu. „S hodnou holkou.“ Vykulím oči, abych zdůraznil svá slova. „Přesný opak vás dvou, vy coury.“

Obě se zasmějí. „Ale ty miluješ coury,“ namítne Nicki.

Opřu se rukama o postel a oběma dám pusku; pak chytím Nicki za vlasy a přitáhnou si ji k sobě, abych ji mohl líbat déle. Nicki mám nejradši. „To je pravda. Coury miluju.“

Nakloním se a políbím Heidi na prsa. V hrsti sevře moje vlasy a já ucítím, jak mi zapulzuje mezi nohama. Jakmile mě chytí za vlasy, je se mnou konec.

Přestaň. Na tohle nemám čas. Vyvléknu se z jejího sevření.

„Takže... nám zavoláš, až půjdeš domů z toho nudného rande?“ zkusí to Heidi.

Usměju se, ale nepřestávám sbírat jejich oblečení. Musím uznat, že mě znají dobře. „Nejspíš.“ Natáhnou podprsenku jako prak, zamírím Nicki na hlavu a vystřelím. Pěkně ji pleskne.

„Au, nech toho!“ vyjekne a odmrští ji rukou.

Odcházím do koupelny a pouštím si sprchu. Když se ohlédnu, vidím, že obě pořád leží v posteli, a tak vypočoduju zpátky a opřu si ruce v bok. „Vstávejte, než vás obě donutím dělat šílené věci,“ poručím.

„Něco nového?“ zpozorní Heidi a hravě se na mě usměje. Je celá pomuchlaná a důkladně ošukaná.

Jak lákavé...

„V devět mám schůzi správní rady.“

Osprchuju se a o pár minut později vyjdu z koupelny s bílým ručníkem kolem pasu. Obě se pomalu oblékají, a tak mizím do šatny. Oblékám si tmavě modrý oblek s bílou košilí, nasazuju rolexky, obouvám černé boty a zapínám pásek. Potom se vracím do koupelny.

Jako obvykle za mnou obě vejdou dovnitř a sednou si na toaletní pult, aby si se mnou mohly povídat, než si upravím vlasy.

„Co je dneska na programu, šéfe?“ ptá se Nicki, když mi utahuje kravatu.

„Obchodní záležitosti.“

„Miluju obchodní záležitosti,“ odpoví Heidi. „Mluv na mě jako šéf.“

„Máš padáka.“

Obě se zachichotají.

„A teď na mě,“ dožaduje se Nicki.

„Ohni se přes můj stůl.“ Otočím ji od sebe a zvednu jí šaty přes zadek.

Když se dívám na její pevný zadek... vystrčený, připravený a nedočkávaný.

Jdi do práce, sakra!

„Jdeme,“ vyhrknu a odcházím z koupelny.

Z kuchyně zaslechnu hlas. „Dobré ráno, pane Milesi.“

„Dobré ráno, slečno Penelopo,“ zavolám, když si z kanceláře беру aktovku. Vracím se do kuchyně, kde mi podá kávu v termohrnku.

„Vy jste bezpochyby ta nejlepší hospodyně všech dob,“ usměju se a políbím ji na tvář.

„Já vím, drahý.“

A to si nedělám legraci. Slečna Penelope je skutečně nejlepší hospodyně všech dob. Kdyby jí nebylo šestapadesát... a nebyla už vdaná, vzal bych si ji sám.

Za rohem se vynoří holky. „Dobré ráno, slečno Penelopo,“ zatrylkují jednohlasně.

„Dobré ráno, děvčata,“ usměje se, ale zároveň se podívá na mě a já na ni hravě mrknu.

Jo, jo, já vím.

Jsem hříšník.

To jsme si řekli už milionkrát.

„Musíme jít. Hezký den, slečno Penelopo.“

„Děkuji, drahý. Vám taky.“

Dojdeme ke dveřím, a když nastupujeme do výtahu, dívky si povídají. Dole je vyprovodím před dům. Hans už tam čeká s mým autem. „Dobré ráno, Hansi,“ pozdravím s úsměvem.

„Dobré ráno, pane Milesi,“ pokyne mi hlavou.

„Mohl byste odvézt děvčata domů, prosím?“ požádám ho.

„Jistě, pane,“ usměje se. „Samozřejmě.“

„Dobré ráno, Hansi,“ zaculí se na něj holky, když jim otevře zadní dveře limuzíny. Loučím se s nimi polibkem na tvář a ony si zvesela nastoupí. Vyprovodím limuzínu pohledem, vrátím se do budovy a sježu výtahem do suterénu. Tam nasednu do svého černého porsche a po výjezdu z parkoviště se zařadím do dlouhé šňůry aut.

Uf... Londýnský provoz. Existuje něco horšího?

O tři hodiny později

„A tady tohle,“ ukáže Jameson na čáru na grafu, „tenhle trend nás zajímá. Podívejte se, jak ten přetlak obyvatelstva...“

Zívnu. Sotva udržím otevřené oči.

„Nerušíme tě, Christopher?“, štěkne na mě Jameson.

Vlastně ano.

Odkášu si, abych potlačil chuť zakoulet očima.

„Promiň,“ omlouvám se.

Jameson a Tristan, naši dva bratři, přijeli do Londýna, aby se setkali se mnou a s Elliotem na naší čtvrtletní schůzi

správním rady. Ty kecy, které tady vedeme, jsou vážně nudné. Jameson si znovu bere slovo a podrobně se rozpovídá o nějakém spirálovitém trendu. Opět zívnu.

Jameson mě probodne pohledem.

„Promiň,“ hlesnu a snažím se ho už nerušit.

Proboha, soustřed' se.

Zase mi těžknou víčka. Kouknu se na hodinky. Jak dlouho to ještě potrvá?

Slova se ujímá Elliot. „Ty výsledky jsem sledoval a zjistil jsem...“

A mele a mele a mele... Znovu zívnu.

„Můžeš s tím laskavě přestat?“ ohradí se Tristan. „Nejsi tady jediný, kdo je kurva unavený.“

Zvednu oči a zjistím, že se na mě všichni tři dívají.

„Vsadím se, že Christopherova únava vznikla zábavnějším způsobem než ta tvoje,“ ušklíbne se Elliot.

„To stoprocentně,“ poznamená Tristan suše. „Já spal na podlaze, zatímco děcka v mé blbě posteli.“

„Proč?“ zamračí se Jameson.

„Holky se kously a nechtějí spát jinde než doma ve svých ložnicích. Cestování je poslední dobou taková zábava,“ předstírá úsměv.

„Pěkně si tě ochočily,“ znechuceně zavrtím hlavou.

„Co tím jako myslíš?“ naježí se Tristan.

„Já jen...“ nakousnu.

„Jen co?“

„Jen jsem si myslel, že jsi rodič,“ odpovím nenuceně a usrknu vody. „Proč proboha necháš své dítě spát v posteli, zatímco ty ležíš na podlaze? To nechápu.“

„Summer není dobře, má kašel,“ hájí se Tristan.

Odtáhnu se od něj. „Tak na mě nefuň, ty náказo.“

„Kdybys měl vlastní děti, pochopil bys to,“ odsekne Tristan.

Elliot vyprskne smíchy. „To nehrozí.“

Tristan se taky uchechtne. „To je fakt.“

„Můžeme se soustředit na to, kvůli čemu jsme tady?“ upozorní nás Jameson poklepáním na tabuli.

„Co to plácáte?“ vypálím na ty dva a zatékám mezi nimi očima. „Jednou budu mít vlastní děti.“

„To ani náhodou,“ utrousí Jameson a něco si čmárá na tabuli, jako by si chtěl poznamenat další téma. „Ty žádný děti mít nebudeš.“

„Cože?“ vyhrknu rozhořčeně. „To je blbost. Co vy o tom víte?“

Tristan zakouří očima, aby mi naznačil, že jsem úplně tupý. „Asi víc než ty.“

„Jsi moc velký sobec na to, abys měl ženu a děti. To se zkrátka nestane,“ usměje se Elliot.

„Bude mu devadesát a pořád bude provozovat skupinový sex se školačkami,“ přisadí si Jameson jakoby nic a nakreslí na tabuli graf.

Ti dva se tomu zasmějí.

„Pro vaši informaci... Já neprovozuju skupinový sex se školačkami.“ Nakrknutě si upravím kravatu. „Podporuju kolektivní aktivitu, při které si všichni přijdou na své.“ Odhodlaně se narovná. „V tom je velký rozdíl.“

Tomu už se smějí všichni tři a já začínám vidět rudě. „Na jednu jsou z vás svatouškové, a přitom jste byli úplně stejní jako já.“

„Ne, nebyli,“ umlčí mě Elliot. „Ani zdaleka. Ty jsi ztracená existence.“

„Já nejsem žádná ztracená existence, sakra!“ Rozhořčeně zalapám po dechu.

„Je ti jednatřicet, a nikdy jsi neměl přítelkyni. Ani jednu,“ obviní mě Tristan.

„Čas od času pozveš hezkou holku na symbolický rande, aby ses ujistil, že tomu dáváš šanci, ale faktem je, že šukáš ženský jenom v páru, aby nehrozilo, že se do nějaký zamiluješ,“ vypálí Jameson na rovinu.

V šoku mi spadne brada. „Tohle si o mně myslíš?“

„Takový jsi,“ odpoví Jameson. „A teď... zpátky k věci,“ zatuká na tabuli.

Dívám se z jednoho na druhého. Zlostný tlukot srdce mi tepe až do ušních bubínků. Nemůžu tomu uvěřit. „Já *nejsem* ztracená existence.“

„A navíc jsi rozmazlený,“ dodá Elliot.

„Jak jako rozmazlený?“ vyhrknu dotčeně.

Jameson se ušklíbne. „Ale prosím tě.“

„Sakra, já *nejsem* rozmazlený.“

„Ale jsi,“ ozve se Elliot.

„Proč jako?“ vyštěknu.

„Nikdy jsi nebyl na pracovním pohovoru, a přesto máš práci svých snů. Vlastníš luxusní byty v New Yorku, Londýně a Paříži a další nemovitosti po celém světě. Máš sbírku sportovních aut v hodnotě deseti milionů dolarů. Všichni si z nějakého důvodu myslí, že jsi hrozně sexy a že ti stačí, aby ses na ženskou jenom podíval, a hned jí spadnou kalhotky... ať už je vdaná, nebo ne,“ vypočítává Jameson klidně.

Otevřu pusy, abych se bránil, ale žádná slova ze mě nevyjdou.

„A navíc... s žádnou průměrnou holkou chodit nebudeš, protože taková je pod tvou úroveň,“ dodá Tristan.

„Nikdo nechce chodit s průměrnou holkou!“ vykřiknu rozhořčeně.

Jameson mě zpraží pohledem. „Řekni mi, kdy jsi naposledy musel něco udělat, abys něčeho dosáhl, Christophe.“

„Jdi se bodnout.“

„Ne, myslím to vážně. Kdy sis naposledy stanovil nějaký cíl, kterého bys ještě téhož dne nedosáhl?“

Elliot se s úsměvem zhoupne na židli, zatímco já kloužu pohledem z jednoho na druhého a přitom si uvědomuju, že všichni čekají na mou odpověď.

„Nic takového nezažil. Nikdy,“ usměje se Tristan.

„Já mám cíle, kterých jsem ještě nedosáhl,“ vykloktám rozpačitě.

„Třeba spát sám?“ navrhone Elliot.

Všichni jako na povel zakloní hlavy a hlasitě se zasmějí, protože jim to připadá jako ta nejvtipnější věc, jakou kdy slyšeli.

Cítím se zrazený.

Takhle mě vidí?

„Jděte do prdele,“ zavrčím a rozčileně vstanu. „I s tou vaší debilní schůzí. Odcházím, protože odmítám poslouchat tyhle kecy.“ Vyrazím z kanceláře a prásknu za sebou dveřmi.

„Vrať se, ty srabe!“ houkne za mnou Jameson.

Slyším, jak znovu vyprsknou smíchy... *sráči*.

Mašíruju kolem recepcce a všechny sekretářky sledují můj vztekly odchod.

Tohle je nejspíš poprvé. Já nikdy nezuřím.

„Je všechno v pořádku, Christophere?“ zamračí se Victoria.

„Ne, není,“ ucedím. „Ti hajzlové tam tvrdí, že jsem rozmazlený,“ máchnu rukama, když procházím kolem. „Věřila bys tomu?“

„Ne. Vůbec,“ popře Victoria, ale přitom zkroutí rty, aby skryla úsměv.

V tichém varování na ni přimhouřím oči a pokračuju v odhodlaném pochodu do své kanceláře. Z recepcce slyším, jak se všechny sekretářky chichotají.

Vidím rudě.

Svět se zbláznil. Začnu si zuřivě balit příruční tašku.

Já.

Nejsem.

Rozmazlený.

Tohle obvinění mě uráží. Jak se opovažují? Vědí vůbec, jak vypadá rozmazlenost? To si opravdu nemyslím.

Vracím se k výtahu a všechny holky překvapeně vzhlednou.

„Odcházím,“ oznámím jim.

„Kam?“ zamračí se Victoria.

„Kam budu chtít.“ Tohle nevyznělo dobře. Ukážu na ni a dodám: „Protože jsem naštvaný, ne proto, že jsem rozmazlený.“

Victoria pobaveně rozšíří oči.

„Už ani slovo, Victorie,“ zavrčím.

„Ano, pane,“ usměje se.

„A nepovyšuj se nade mě.“

„To bych si nedovolila.“

Tím mě naštve ještě víc.

Všechny sklopí hlavu, aby zamaskovaly smích.

„Přestaňte se smát, nebo vás všechny vyhodím,“ pohrozím jim.

Tentokrát už vyprsknou smíchy. Obvykle jsem místní vtipálek já. Nikdy nebývám mrzutý.

„A dost!“ vybuchnu. Dveře výtahu se otevřou, já vtrhnu dovnitř a udeřím do tlačítka. „Žádné vánoční prémie!“

To už se chechtají na celé kolo.

Čarodějnice... Sjedou výtahem do přízemí, vystoupím v garáži a rozhlédnu se kolem. Moje auto není tam, kde jsem ho zaparkoval.

Supím k obsluze parkoviště. „Kde mám auto?“

Oči toho nebožáka se rozšíří hrůzou. „Ehm...“ Nervózně se rozhlédne kolem sebe. „Nevěděli jsme, že si pro něj přijdete, pane. Přemístili jsme ho do spodního patra, abychom uvolnili místo dalším vozům, které odjíždějí před vámi.“

Cože?

Rozčileně zvednu obočí.

„Když zaparkuju auto na vyhrazeném parkovacím místě, očekávám, že to debilní auto zůstane tam, kam jsem ho postavil.“

Chlápek otevře pusku, aby promluvil, ale pak ji zase zavře, aniž by něco řekl.

„Co?“ vyštěknu.

„Proto máme vaše klíče, pane, abychom mohli přesouvat auta podle rozvrhu. Děláme to tak každý den.“

„Vypadám snad, že mi ten rozvrh vyhovuje?“ utrousím.
„Co teď jako? Potřebuju svoje auto. Hned!“

„Jak jsem říkal,“ zamručí za mnou povědomý hlas. Otočím se a spatřím Elliota, jak stojí stranou a poslouchá.

Co tady ksakru dělá?

„To je jedno,“ odseknu a vydám se zpátky k výtahu. „Zavolám si Uber.“ Upravím si kravatu a snažím se znovu ovládnout. „Protože jsem *flexibilní*.“

Obsluha parkoviště se zamračí a nejistě se podívá na Elliota.

„Hmm, tak *flexibilní*,“ pronese Elliot.

„Vrať se nahoru, Eliote, aby tě nepřejel řidič mého Ube-ru,“ varuju ho a bouchnu do tlačítka, kterým se zavírají dveře výtahu.

Než se dveře zavrou, Elliot se rozeběhne a nastoupí za mnou. „Klídek,“ řekne. „Jenom se trochu bavíme.“

Zatnu zuby a zírám přímo před sebe.

„Ty nejsi rozmazlený.“

Vzdorovitě vystrčím bradu.

„Jsi *zhýčkaný*.“

Málem mi vylezou oči z důlků. „Klid se mi z očí, okamžitě,“ zavrčím. Dveře výtahu se otevrou a já pochoduju přes foyer až na ulici. Elliot je mi v patách.

Oba se zastavíme u obrubníku a on se na mě podívá.
„V kolik přijede?“

„Kdo?“

„Ten Uber.“

Zamračím se.

„Objednal sis ho... že jo?“

„Jasně, že jsem si ho objednal,“ odseknu.

Jak se to sakra dělá?

„Vlastně jsem nemyslel Uber,“ oznámím mu a stoupnu si na špičky, abych se mohl rozhlédnout po ulici. „Chytím si taxíka. Dávám přednost tradici.“

„Aha...“ usměje se Elliot. „To jsi celý ty.“